

steriets Opfattelse, deels den, der gjøres gjældende i Anmærkningerne, og deels den, der senere er gjort gjældende angaaende flere Punkter. Det første af disse Punkter angaaer det lægevidenskabelige Facultet. Med Hensyn til dette er det oplyst, at det har indgivet et særligt Andragende til Ministeriet, hvori det har gjort to Forlangender, nemlig for det Første, at de sex ældste Professore og den første Lector maatte faae en ligesaa stor Forhøielse i deres tidligere havde Gager, som de to yngste Professore have faaet, nemlig 50 pCt., og dernæst, at de for Fremtiden maatte oprykke hvert andet Aar paa høiere Gage, istedetfor at Loven bestemmer hvert tredje Aar, forsaavidt de have lidt Afkortning i deres Gager efter Lovens § 11 2den Paragraph. Det høitærede Ministerium har selv fundet, at det vilde være urigtigt, saaledes at lade dem rykke op hvert 2det Aar, istedetfor hvert 3die, men derimod har Ministeriet meent, at det vilde være billigt og retfærdigt, om den første Fordring blev opfyldt. Der staaer i § 11, 2det Punktum, i Loven af 12te Januar 1858: „Forsaavidt derimod nogen af disse Embedsmænds nuværende Gage — den i § 4 omtalte — ved denne Lov forøges med mere end 30 pCt., skal Gagetillæget ned sættes til dette Beløb, og skal den saaledes fremkomne Gage være den, der tilkommer ham ifølge hans nuværende Tjenestetid.“ Disse Ord bleve netop satte ind i Loven ved dens 3die Behandling i forrige Session med et bestemt Hensyn, og dette bestemte Hensyn angik netop de lægevidenskabelige Professore, som tidligere havde haft en lavere Gage end andre Professore, hvorpaa de unægtelig i sin Tid vare gaaede ind, fordi man meente, at deres Embedsfunctioner levede dem Tid til at erhverve sig betydelige Indtægter paa anden Maade, saaledes at de ikke kunde sammenlignes med de andre Professore, om hvilke man antog, at disse ikke kunde erhverve sig saadanne Indtægter udenfor deres Embeder. Dette fremgaaer ogsaa ganske klart af den Forhandling, der dengang fandt Sted. Jeg skal i saa Henseende tillade mig at henvisse til, at under den 3die Behandling af Loven af 12te Januar 1858 ifjor den 11te December, udtalte den daværende Folkethingmand Steen, „at det netop var Til-

lægget, der vilde blive altfor uforholdsmæssigt stort;“ fremdeles blev det yttret af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts Ade Valgfreds (Monrad): „at der igjen paa den anden Side var Mogle, der ved en Forandring af dette System vilde faae et uforholdsmæssigt Tillæg, og dette er derfor foreslaaet nedsat saaledes, at det ikke maa overstige 30 pCt. af den Gage, som de nu have“, og han gjorde tillige opmærksom paa, at dette var i Overensstemmelse med den Grundsætning, som Thinget tidligere havde vedkjendt sig, dengang det behandlede Loven om Lønninger for Lærerne ved Seminarierne osv. I det Hele taget blev der lagt stærk Vægt paa, at det var Bestemmelser for en Overgangstid, som vilde blive rettede i Tidens Løb. Endelig blev det af den høitærede Minister for Kirke- og Undervisningsvæsenet fremhævet, at han kunde have ønsket, at Procentforholdet var stillet noget større, idet det var en meget betydelig Afgang, der vilde skee for disse Mænd i Sammenligning med hvad der var vedtaget ved en tidligere Forhandling i Thinget. Men paa den anden Side blev det ogsaa yttret af den høitærede Minister: „Imidlertid kan det ikke nægtes, at for de Fleste af dem, om hvilke der saa godt som udelukkende er Spørgsmaal, nemlig Medlemmerne af det lægevidenskabelige Facultet, er Stigningen saa stor, at den maaskee kunde siges at være større, end den egentlig burde være, selv med alt tilbørligt Hensyn til, at de igjennem længere Tid have været udsatte for Følgen af det System, som nu er erkjendt for et urigtigt, nemlig, at de lægevidenskabelige Professore skulle stilles ringere end Medlemmerne af de øvrige Faculteter“. Man vil altsaa see, at den ærede Minister vel ikke ønskede, at man skulde gaae ned til 30 pCt., men at han dog maatte indrømme, at der var Endeel, der talte derfor. Nu er Sagen imidlertid den, at der er givet en Lov, som fastsætter Gageringen med Hensyn til disse Professore, og Udvalget kan derfor paa ingen Maade finde det rigtigt at tilraade Thinget, at det i det samme Aar, som Loven er emaneret, skulde gjøre en Forandring med Hensyn til Bestemmelserne i denne Lov og deres Anvendelse, som er lige imod den Hensigt, hvori